

[Udenrigsministeren.]

Det, jeg sagde i redegørelsen, var, at der er en udvikling i gang i Tyskland, som vi følger med sympati, og jeg lagde mærke til, at det ærede medlem gav udtryk for ganske parallelle tanker. Der er også en udvikling i gang i NATO, og det var jo NATOs målsætning, som fru Else-Merete Ross talte om. Jeg henviser igen til den såkaldte Harmel-rapport, hvori det siges, at de allierede vil overveje passende politiske målsætninger for at skabe en retfærdig og stabil ordening i Europa, som kan overvinde Tysklands deling og skabe europæisk sikkerhed. Danmark har medvirket til denne udvikling; de pågældende drøftelser er ved at komme i gang, og vi agter også i fremtiden at tage positiv del i dem. De tilsigter — for igen at citere Harmelrapporten — en aktiv og stadig forberedelse til det tidspunkt, da frugtbare bilaterale og multilaterale drøftelser imellem Øst- og Vesteuropa om disse spørgsmål bliver mulige. Jeg gentager: vi deltager i disse drøftelser; men jeg understreger også igen — hvad jeg tror vi er enige om — at der er tale om spørgsmål, der jo først og fremmest angår Tyskland og det tyske folk selv, og det må være rigtigt i så ømtålige spørgsmål, at vi holder trit med den almindelige udvikling, og at en isoleret dansk aktion eller et særstandpunkt hverken vil tjene vores egen sag eller Europas sag eller den sag, vi gerne vil fremme.

Det ærede medlem spurgte også, om vi ikke snart kunne komme op på 1 pct. af bruttonationalproduktet som hjælp til udviklingslandene. Dertil vil jeg sige, at det vil betyde en meget betragtelig forøgelse, vel en 30 pct. eller noget deromkring, af den hjælp, der nu er vedtaget. Vi befinder os jo i øjeblikket temmelig langt fra det mål, vi har sat os, idet vi først for et par dage siden i virkeligheden har taget fat på den plan, som er blevet vedtaget her i folketinget, og så længe vi er så langt fra at nå det mål, må vi vel sige til hinanden, at vi skal først nå det mål, inden vi begynder at sætte tidsfrister for, hvornår vi kan sætte os nye mål; men regeringen er, og jeg personlig er, meget positiv over for at udvide denne bistand, når muligheden foreligger.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke spurgte, hvordan det nu skulle forstås med NATO,

om regeringen stod på det standpunkt, at vores udenrigspolitik byggede på NATO, og han spurgte også om opsigelsesfristen. Må jeg sige derom, at det har jo været diskuteret lidt rent juridisk; men man kan sige, at i hvert fald kan landene når som helst efter den 24. august 1969 opsiges medlemskabet til ophør ét år efter. Det, som er regeringens standpunkt her, kan man læse sig til i den regeringserklæring, som foreligger; dér siges det jo også ganske tydeligt, at regeringen i den enighed, der er imellem de 3 partier, er enedes om, at vi fortsat er medlemmer af NATO, men ikke om nogen ny bindingsperiode.

Når det ærede medlem hr. Frode Jakobsen spørger, om regeringen står fast på regeringserklæringens udtalelse om, at et ubetinget ophør af bombningerne i Vietnam er en første forudsætning for indledning af forhandlinger, så kan jeg da bekræfte det, og jeg sagde det også i min redegørelse, men jeg vil gerne sige det én gang til.

Endelig spurgte det ærede medlem hr. Svend Haugaard om pas og desuden om visumtvangen — jeg forstod, det var to forskellige spørgsmål. Spørgsmålet om visumtvangen er blevet drøftet for et par uger siden på det nordiske embedsmandsmøde i Helsingfors, og det er konstateret, at nu er betænelighederne vist overvundet; spørgsmålet er på dagsordenen for det udenrigsministermøde, som skal holdes senere i denne måned — vist den 25. april. Jeg tror ikke, jeg i øvrigt skal gå i enkeltheder med det.

Må jeg så til sidst sige, at den af hr. Gert Petersen foreslåede dagsorden kan regeringen ikke modtage. Vi finder den ubalanceret og med lidt unøjagtige formuleringer, og vi må tilføje, at vi ikke finder det rigtigt at vedtage den her i tinget i en situation, hvor der bestandig indløber telegrammer, som giver udtryk for, at nu drøfter man både i Hanoi og i Washington, hvordan man kan komme videre. Hvis der nu virkelig er bevægelse i denne situation, så må vi alle hilse det med glæde og også med forventning, og så må det rigtige være at opfordre parterne til nu at tage sådanne skridt, at det virkelig fører til de fredsforhandlinger, som verden venter på.